

ning, men foreløbig kan jeg ikke se noget som helst andet, end at hvis vi mener det alvorligt, når vi rejser land og rige og verden rundt, når vi i FN gang på gang står i spidsen for det, der hedder FN's omnibusresolution på torturområdet, bør vi altså også gribe i egen barm og få det rettet til i dansk lovgivning.

Vi skeler tit til Norge, og de har faktisk imødekomet en stor del af den kritik, der er kommet fra præcis de samme kredse i FN. Hvorfor tøver Danmark? Det vil jeg ualmindelig gerne have svar på, og jeg vil gerne have et politisk og holdningsmæssigt svar, et svar, der fortæller, at borgerne i Danmark er stillet ringere, hvis vi gennemfører en selvstændig kriminalisering af tortur, at retssystemet vil blive dårligere, at vi i det hele taget vil være dårligere stillet, også for så vidt angår gennemskuelighed. For sandheden er jo, at borgeren i dag har meget vanskeligt ved at gennemskue retsstillingen. Vi kan bare se på de mange langhårede diskussioner, som juristerne har, om de retlige implikationer af, at vi ikke har en selvstændig paragraf. Så hvorfor ikke?

Jeg synes, at der er mange grunde til det, og at vi bør imødekomme det, som vi i øvrigt forlanger af Kina og andre lande i verden. Vi rejser rundt og belærer dem om, hvordan deres retssystem skal være, samtidig med at vi ikke vil holde orden i eget hus. Jeg håber, at jeg får svar på det her spørgsmål.

Kl. 12:28

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Der er først en enkelt kort bemærkning, og det er fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 12:28

Karen Hækkerup (S):

Nu nævnte fru Pia Christmas-Møller Norge. Til dem, der ikke kender den historie, vil jeg gerne lige sige, at straffelovrådet i Norge jo anbefalede, at man skulle gøre det, præcis som Straffelovrådet i Danmark også har anbefalet, nemlig at man bare skulle indsætte torturlovgivningen som sådan nogle ekstra paragraffer i det, der var i forvejen, og at man ikke skulle gå ind og lave en selvstændig paragraf. Men det, der skete i Norge, var, at politikerne dér havde mandsmod. Der rejste de sig op imod juristeriet og sagde: Det er ikke godt nok, det sender ikke de rigtige signaler, og vi risikerer, at der er nogle sager, der går tabt og ikke kan forfølges, fordi vi ikke få lave paragrafferne, som FN anbefaler.

I Norge, som jo altså har en socialdemokratisk ledet regering, ændrede man derfor regler-

ne. Man så bort fra det, straffelovrådet havde anbefalet, og man tog politisk ansvar for beslutningerne og omgjorde det, som straffelovrådet havde anbefalet.

Derfor skal jeg bare spørge fru Pia Christmas-Møller: Tror fru Pia Christmas-Møller, som jo har indgående kendskab til, hvordan borgerlige politikere normalt tænker – nu skal jeg ikke skyde fru Pia Christmas-Møller noget i skoene – at det er, fordi det borgerlige Danmark simpelt hen ikke vil lade sig kue af, at man har kunnet gøre det mere praktisk og mere rigtigt andre steder? Er der simpelt hen sådan noget ærekærlighed i det her? Er det grunden til, at vi nu ser, at man ikke vil lytte til gode argumenter?

Kl. 12:29

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ordføreren at svare.

Kl. 12:29

Pia Christmas-Møller (UFG):

Jeg tror ikke, man kan komme uden om, at det er en udstrakt konservativ, borgerlig dyd at være ærekær, men jo ikke på en argumentresistent måde. Ærekærligheden håbede jeg jo også ville omfatte denne sag, og det kan stadig væk vise sig at være tilfældet, men jeg erindrer meget tydeligt tidligere kolleger i den konservative gruppe meget entydigt og umisforståeligt – med gruppeformand hr. Helge Adam Møller i spidsen – erklære: Tortur kan ikke gradbøjes, det skal forbydes. Punktum.

Det er positionen, og derfor handler det jo også bare set med mine øjne om, hvordan vi nu også får den holdning sat ind i vores lovgivning, så det er lige så klinkende, tindrende klart i vores lovgivning, som det er, når vi holder skåltaler både hjemme og ude. Det skulle også gerne være lige så indlysende i retssalene, også når internationale jurister kigger vores lovgivning igennem.

Så det går jeg ud fra at ærekærligheden i den borgerlige lejr også vil omfatte, og det vil vise sig i forbindelse med denne sags behandling, om ikke i dag, så under det udvalgsarbejde, som jeg forstår at nogle ønsker skal gnoptages mellem anden og tredje behandling.

Kl. 12:30

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Der er ikke flere korte bemærkninger til ordføreren, så jeg giver ordet til justitsministeren.

Kl. 12:31

Justitsministeren (Lene Espersen):

De sidste 40 minutter har sådan set været et enstående eksempel på den helt særlige politiske